

ΒΙΒΛΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΕΡΜΑΝ ΦΟΝ Λ' ΠΩΦ

Ο άνεμος φυσούσε ήναχα από τὸ δάσος τῶν κέδρων πρὸς τὰ κά-
τω, ζυγνώντας μέσα στὴς φυγῆς γλυκερῆς ἀνεμοπολήσεις. Εἶχε περά-
σει περὶ τὸ καλοκαίρι. Ἦν ἀγία κατ'ἔβρισκε γρήγορα, ἀπλώνοντας παν-
τοῦ τὸ μακρόν της καὶ πίσω τους ἐρχόντοισαν ἀμείρητες γαλιζίες
καὶ μαύρες σκιές.

Ἐκείνο τὸ βράδι ἔκανε μεγάλη ζέση. Ἀνάμεσα ἀπὸ τοὺς ἰσκιῶς
τῆς γῆς καὶ τῆς λάμψεως τῶν ἀστρῶν, φυσούσε ἕνας ἀγέρας πηγαρός,
ποῦ παρόμοις τῆς αἰσθήσεως καὶ ἔκανε τὸ αἶμα νὰ βράζει.

Ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ βοιωτοῦ ἀντιχρόσαν ἐκείνη τῆ στιγμῆ οἱ μελο-
δικοὶ ἤχοι τῆς φωνῆς τῶν κάποιον βοσκῶν.

Καὶ τὸ τραγοῦδι ἔλεγε :

*Εἶνε λιγώτερο γλυκὸ τὸ πιὸ παλιὸ κρασί
καὶ εἶνε πιὸ λίγο νόστιμο κάθε φρωμὶ ζεστό
ἀπ' τὰ φίλια, μελαχροινῆ, ποῦ ποῦδωσες εἶσθ.*

Καὶ ὅμως ἐγὼ πεινώ, πεινώ, πεινώ!

Στὴ ρίζα τοῦ βοιωτοῦ καὶ κοντὰ στὸ πηγάδι τοῦ
χωριοῦ, ὅπου ὁ

ΓΑΥΠΙΚΑ ΕΡΓΑ

πατριάρχης Ἰακώβ εἶχε ἀρτήσει κληρονομίῳ τὸ ἀγα-
πημένο του παιδί, κἀθήρε ἐκείνη τὴν ὥρα ὁ ὄχρος
Διδάσκαλος τῆς Ναζωρέτ, χοιρασμένος καὶ κατι-
σκιωμένος ἀπ' τὸ δρόμο.

Κρατώντας τὸ κεφάλι μὲς ἑστὰ χεῖρα του, πε-
ρῆμινε μὴπως φανῆ κανένας ζητιάνος, καὶ
τοῦ νερὸ, γὰ νὰ σβῆσθ τὴ δίψα του.

Καὶ ἐνὸ εἶχε τὰ μάτια του κωφομένη πρὸς τὸ
δρόμο, αἰκουσε πάλι τὸ τραγοῦδι τοῦ βοσκῶν ἀντι-
χρόσαν ἀπὸ πέρα.

Ἐξαίτια παρουσιάστειρε μπροστὰ του μὴ ὁ-
μορφῆ γυναίκα, ποῦ τ' ὀλόγιζο φέρειμ τῆς ἀ-
στορατολόουσε μέσα στὸ σκοτάδι ποῦτπειτε σιγά-
σιγά.

Ἦν γυναίκα αὐτὴ στὴν ἀρχή, βλέποντας τὸ δι-
δάσκαλο, νόμισε πὸς ἦταν κανένας ζητιάνος, κα-
νένας ἀστεγὸς ποῦ ζευγνιόταν ἔξω στὸς δρόμους.

Χωρὶς λοιπὸν νὰ τοῦ πῆ τίποτε, χωρὶς κανὲν νὰ
τὸν χωροετίσι, πέρασε ἀδιάρρητο ἀπὸ πρὸς του
καὶ ἐκοίμισε τὸ γλυκὸ ἀγγελιο τῆς στὰ χεῖρῆ
τοῦ πηγαδιοῦ.

Ὁ Διδάσκαλος τότε, χωρὶς νὰ κωνηθῆ ἀπὸ τὴ
θέα του, τῆς εἶπε :

— Δός μου νὰ πιῶ!..

Ἐκείνη τὸν ἐκρίταξε πρὸςφρα.

— Μὲ ποῦ δικαίωμα, τοῦ εἶπε, ἐσθ, ποῦ καθὼς
φάινεσαι ἀπὸ τὰ ροζα σου καὶ ἀπὸ τὴν κωνέντια
σου, εἶσαι Ἰουδαῖος, ζητιᾶς νὰ πῆς νερὸ ἀπὸ μὲνα
ποῦμα Σαμαρείτισσα ; Ἐσεῖς οἱ Ἰουδαῖοι θέλετε
νὰ φάινεστε πὸς ξεχωρίζετε μέσα στὸς ἄλλους
λαοὺς καὶ νομίζετε πὸς μολύνεστε σάν ἐρχεσθε
σ' ἐπαφῆ μαζὺ μαζ....

— Ἄν καταλάβανες τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, τῆς
εἶπε ὁ Διδάσκαλος, καὶ ἤξερες πὸς σὲ παρακαλεῖ
νὰ τοῦ δώσης νερὸ, θὰ μολύνεσαι μ' ἄλλον τρόπο.
Θέλεις νὰ σοῦ δώσω ἐγὼ ἀπὸ τὸ νερὸ τῆς ζωῆς ;

— Ἄ, τί εὐτυχία ! φώναξε ἡ γυναίκα μὲ χαρά.

Δός μου ἀπ' αὐτὸ τὸ νερὸ γὰ νὰ μὴ διψάσω ποτέ
καὶ γὰ νὰ μὴν κἀνω τὸν κόσμο νόστρομα στὸ πη-
γάδι.

Τὸ τραγοῦδι τοῦ βοσκῶν ἀντιχρόσαν πάλι ἀπὸ
πέρα παθητό :

*Θέλεις ἀπ' τὴν ἀγάπη σου, κόρη μου, νὰ πεθάνω ;
Ἄχ, ἔλα μέσα στὴν νυχτιά καὶ μὲς στὴ σιγαλιά,
θ' ἀνοίξω τὴν ἀγκαλιῆ μου, στὰ στήθη θὰ σὲ βάνω
καὶ θὰ γεμίσω τὴ γλυκεία ἔρη σου μὲ φίλια...*

— Τὸ τραγοῦδι τὸν ἀμαρτωλοῦν, φηθόρισε ὁ Διδάσκαλος.

Καὶ ἔπειτα, γρηζόντας πρὸς τὴν γυναίκα, πρόσθεσε σιγαλά :

— Πῆγανε, κἀλέσε τὸν ἄντρα σου καὶ ξαναεἰλα ἔδω...

— Δὲν ἔχω ἄντρα, ἀποκρίθηκε ἐκείνη.

— Ἀληθινά, καλὰ λές, δὲν ἔχεις ἄντρα. Εἶχες πολλοὺς ἄντρας

καὶ αὐτὸς ποῦ ἔχεις τώρα δὲν εἶνε διπλὸς σου...

— Ἀντίκει σὲ καμμιὰ ἄλλη γυναίκα, δὲν εἶν' ἔτσι ; Μίλησέ μου,

προφήτη ! Ἐσθ βλέπεις καὶ μέσα στὸ σκοτάδι καὶ γὰ σένα δὲν εἶνε

τίποτε κρυφὸ ! Ποιᾶς γυναίκας ἄντρας εἶν' ὁ ἀγαπημένος μου ;

Καὶ ἀφίνοντας ἀμέσως τ' ἀγγεῖο τῆς, ζῆγωσε τὸν ξένο ποῦ κων-
θέντιασε καὶ κἀθήρε κοντὰ του.

Ἐκείνος διως δὲν μίλησε. Ἀκουμπώντας τὸ κεφάλι του στὸ ἕνα
χεῖρ καὶ ἀφίνοντας τὸ ἄλλο νὰ πέφτῃ πρὸς τὰ κάτω, σκεπάζων ἐκεῖ
ἀτάραχος, τυλιγμένος μέσα στὸ μαζοῦ του μακρόν, ποῦ ἔβρισκε ὅς
τὴν ἀρχὴ τῶν ποδιῶν του.

— Ἄκουσε τὸ τραγοῦδι, τὸ παλιὸ τραγοῦδι τῶν ἀμαρτωλοῦν ;
τῆ ρώτησε.

Καὶ ἔγερσε τὸ κεφάλι τόσο ποῦ πρὸς τὰ ἔμπρός, ὅστε τὰ μακρινά
του μαλλιά ξεγνώνταν στὴν ἀρχὴ του καὶ ἐκπέταζαν ἀπ' τὰ πλάγια
ὅλο σκεδόν τὸ πρόσωπὸ του.

— Εἶν' ἀμαρτία ἡ ἀγάπη ; ρώτησε ἡ γυναίκα μὲ σταθερὸ τόνο
φωνῆς.

— Ἀπὸ δὲν εἶνε γεραμένο !

— Τότε τί εἶνε γεραμένο ;

— Ἦν ἀγάπη εἶνε ἡ ἐρασιμότη τοῦ θεῖου νόμου. Ὁ Θεὸς εἶνε ἀ-
γάπη. Ὅποιος μένει κοντὰ στὴν ἀγάπη, μένει κον-
τὰ στὸ Θεὸ καὶ ὁ Θεὸς μένει κοντὰ σ' αὐτόν.

— Οἱ πατέρες μας, εἶπε ἡ γυναίκα, προσκωνοῦ-
σαν τὸ Θεὸ ἔπιάνω σ' αὐτὸ τὸ βοιωτό. Ἐσεῖς οἱ Ἰ-
ουδαῖοι διως κωνόσσετε πὸς τὰ Ἰερουσόλιμα εἶνε
ἡ μόνη πόλις ὅπου κωνεῖ κανεὶς γὰ προσκωνὰ τὸ
Θεὸ. Ποιῶς ἔχει δίκωρ λοιπὸν ἀπ' τοὺς διώ ;

— Ἰουδαῖοι, πιστέφει με, φάσθῃ μέσα ποῦ δὲν θὰ
προσκωνὰ τὸ Θεὸ ὄντε στὰ Ἰερουσόλιμα, ὄντε σ' αὐ-
τὸ τὸ βοιωτό, ἀλλὰ μὲ τὸ πνεῦμα τῆς ἀληθείας.

Ἐπειμὰ ὁ Θεὸς καὶ τοὺς προσκωνόντας αὐτόν ἐν
πνεύματι καὶ ἀληθεία, δεῖ προσκωνεῖν.

— Ὁ Θεὸς εἶνε πνεῦμα ; φώναξε ἡ γυναίκα.

Μὰ τότε δὲν θὰ μαθαίνουμε τὴ θρησκεία ἀπὸ τοὺς
ιερεῖς καὶ τοὺς θεολόγους ;

— Ὁχι. Καθένας θὰ τὴ βοήθει μέσα στὴν καρ-
διά του καὶ στὴ συνείδησί του.

— Μισὸ αὐτόν τὸν κόσμο ποῦνα γερατὸς ἀπὸ
ἰσοκρίσια. Ποῦ θὰ ἐπιθωρεῖται ν' ἀρασιτῆ καὶ αὐ-
τὸς καὶ οἱ ιερεῖς του καὶ οἱ θεολόγοι του.

— Μὴ λησμονιάς, γυναίκα, πὸς ὅλοι περιμένουν
τὸ Μεσσία.

— Ἄς εὐθῆ λοιπὸν. Ἄν ἔχη δύναι, θὰ ζήση.
Ἄν ὅμως οἱ ἄλλοι εἶνε δυνατοτέροί του, θ' ἀρα-
σιτῆ.

— Ὁ Θεὸς εἶνε ἀγάπη, εἶπε ὁ Ναζωραῖος.

— Καὶ ὁ Θεὸς, εἶπε προήτερα, εἶνε πνεῦμα.
Μὰ τότε, πὸς ἐξηγόνται αὐτὰ τὰ διώ ; Ἄφου ἡ
ἀγάπη εἶνε πνεῦμα, πὸς συμβιβάζεται μὲ τῆς σα-
ρκινῆς ἐπιθυμίας ; Καὶ τί θὰ γίνῃ ὅστερ' ἀπ' τὸ θά-
νατο, στὸν ἄλλο κόσμο, ὁ ἄντρας ποῦ πῆρε πολλῆς
γυναίκας ἢ ἡ γυναίκα ποῦ πῆρε πολλοὺς ἄντρας ;

Ποῖα ἀπ' ὅλες τῆς γυναίκας θ' ἀνήρη στὸν πρῶτο
καὶ ποῖς ἀπ' τοὺς ἄντρας στὴ δευτέρῃ ;

— Στὴ βασιλεία τῶν οὐρανῶν οὔτε παντρεύον-
ται, οὔτε ξαναπαντρεύονται. Ὅλοι εἶνε ἴσοι ἀνα-
μεταξὺ τους. Αὐτὴ ἄλλωστε εἶνε ἡ εὐδαμονία. Ὁ
ποῖος καταλαμβάνει, ἄς καταλάβῃ...

— Ἐγὼ δὲν τὰ καταλαμβάνω αὐτὰ, εἶπε ἡ γυ-
ναίκα, ζευγνόντας τὸν τόσο ποῦ, ὅστε ν' ἀγγιζοῦν
τὰ ροζα του.

Κῆτταξ μ' ἀξόραταξ μετῆς τὸ πρόσωπο τοῦ Ναζωραῖου, ἐνὸ ἡ
καρδιά τῆς χτυποῦσε δυνατά.

— Πὸς φέρνεσαι μετῆς στῆς γυναίκαξ ; τὸν ρώτησε.

Ὁ Διδάσκαλος βῆγωσε τὸ κεφάλι του, κῆτταξε ἐπιμημητικά τὴ γυ-
ναίκα καὶ βόθισε τὰ βλέμματά του στῆς λάμψεως καὶ στῆς σκιᾶς τῆς
νυχτιάς, λέγοντάς τῆς :

— Δὲν ἔχω καμμιὰ δουλειὰ μὲ τῆς γυναίκαξ !

Ἐπακολούθησε ἔπειτα μὲ μεγάλη σιγῆ ἀνάμεσα τους.

Ἐξαίτια ἡ Σαμαρείτισσα ἔπεσε στὰ πόδια τοῦ Διδασκαλοῦ, ἐνὸ
τὰ δάχρυα ἔτρχαν σάν βροχῆ πάνω στὸ ὄρασι καὶ λευκὸ σάν μά-
μαρο πρόσωπὸ τῆς.

— Κύριε ! φέλισε, ἀκουμπώντας τὸ κεφάλι τῆς στὸ γόνάτα του.

Ἐπὸς ἀπὸ μικρῆ σιγητῆ ὁ Ναζωραῖος τῆς εἶπε μὲ μὴ σωνῆ
γεμιάτη συμπάθεια :

— Ὅπως σοῦ εἶπα, εἶχες πολλοὺς ἄντρας καὶ αὐτὸς ποῦ ἔχεις τό-

Ἡ Μητέρα τοῦ Χριστοῦ
(Τὸ Ἄντικειμ' Ἐς)

f

ρα δέν είνε άντρας σου. Μίλησέ μου, άνοιξέ μου την καρδιά σου. Πούξ ήταν ό πρώτος σου άντρας ;

Τότε ή Σαμαρείτισσα διηγήθηκε στό Διδάσκαλο όλη της την ιστορία.

Όταν ήταν δεκάξη χρονών, παντρεύτηκε τόν άδερφό ένός ραβίνου. Κατόν, εκείνθ τόν άμα της ήταν έσπθ, πέρασε από άρχαλιά σ' άρχαλιά και γνώρισε τόσους άντρες, γεμάτους από νεότη, σπράγος και δίναμ.

— Κύριε, Κύριε, είπε, τελειώνοντας, έδν ξερείς τό καθέτι... Έσθ ξερείς πός έγθ νοιώθθ άγάτη γιά σένα...

— Ω, γυναίκα ! αποκρίθηκε ό 'Ιησούς. Είσα ένν πρόβατο χαμένο.

— Γίνε λοιπόν ό καλύτερός μου τσαπάνός, Διδάσκαλε...

— Πήγαννε. Δέν έξω καμιά δουλειά μέ τίς γυναίκες....

Τό πρωί, όταν ή πρώτη άχτίδες του ήλιου φώτισαν την κορυφή του βουνού, έβρισαν οι μαθητές του 'Ιησού, γιά να τόν αναζητήσουν.

Κοντά στό πηγάδι βρήκαν ένν άρχαίο μέ νερό, γεμισμένο ός τά χείλη. Καμιά ψυχθ όμως ζωντανή δέν φαινότανε τριγύρωθ.

Έβρισσε μεσημέρι κι' οι όπαδοί του δέν είχαν βρεί τό Διδάσκαλο πού γύριεσαν.

Και σήμερα, όπως και χτές, ό άνεμος φυσούσε ήσυχά από τό δάσος τών κέδρων πρός τά κάτω, ξηπνώντας μέσθ στις ψυχές γλυκαίες όνειροπαλίστης.

Οι μαθητές έπεισαν, άσκαπα και χωρίς άποτέλεσμα, τό δρόμο του χορού κι' όταν έβρισαν εκεί, ξαναγύριζαν πίσθ στο βουνό.

Τού κάκου γυριέσαν τό Διδάσκαλο και ρωτούσανε κι' αυτόν. Ούτε σημάδι του δέν φαινόταν πειθαία. Έξαρνα ό γεροντώτερος άπ' αυτούς άναγκάστηκε τ' άγγισί και θυμήθηκε τίνας γυναίκες ήταν.

— Αυτό έδθ, είπε, άνήκει σε μία γυναίκα πολύ άμαρτωλή. Κατοικεί έδθ κοντά, στον Κήπο τών Έλαιών, πλάι στό δρόμο. Τρέξτε εκεί γιά να μάθετε τί γίνεται ό Διδάσκαλός μας...

Οι μαθητές, άκούγοντας αυτά, ταραχτήκαν πάλη. Και μόλις έβρισσε τό βράδυ και τό τραγούδι του βοσκού άντήχησε πάλη άπ' τό βουνό μελωδικά, οι μαθητές πήραν τό δρόμο και τράβηξαν γιά τό σπίτι πού τους είχε δείξει ό γεροντώτερός τους.

Άλλά σάν πήγαν εκεί, του κάκου τόν αναζητήσαν. Τό σπίτι ήταν άνοιχτό κι' ούτε ψυχθ ζωντανή δέν φαινόταν μέσα σ' αυτό.

Τότε άποφάσισαν να πάρουν τό δρόμο του βοσκού και να πάνε κάτω από τό φθς τών άστεριών γιά να άναμώσουν τόν τσαπάνο και να ζητήσουν άπ' αυτούς πληροφορίες γιά τό Διδάσκαλο τους.

Η έκκληξή τους όμως ήταν μεγάλη, όταν έξαρνα στο ύψος ένός λόφου τους παρουσιάστηκε μία γυναίκα μέ ψηλό άνάστημα, πού ήταν ντυμένη στα λευκά. Τά μάτια της και τό πρόσωπό της έλαμπαν.

— Βοήκα τό Σοτήρα, μόλις φωνάξε μέ χωρά, άνογκάεινοντας τά χέρια σάν τρολλή.

Οι μαθητές άπόμειναν άφρονι άπ' την έκκληξή τους.

Στό μεταξύ ή γυναίκα κατέβηκε στο δρόμο κι' έτρεξε πρός τό χωριό, φωνάχνοντας πρός τους κατοίκους του :

— Βοήκα τόν άντρα πού δέν τόν νοιάζει καθόλου γιά γυναίκα. Αυτός είνε ό Μεσσίας ! Δέν υπάχκει άλλος θουός του.

Οι χωριανοί βρισταν τοίς θουός των, άκούγοντας τά λόγια αυτά κι' οι γεροντώτεροι του χωριού έλεγαν πός ή γυναίκα αυτή είχε χάσει τά μυαλά της και πός ό Θεός την είχε τιμωρήσει επί τέλους γιά την άσεβασία της.

Όστόσο, οι μαθητές δέν μπόρεσαν να βρουνε τό Διδάσκαλό τους εκείνη τη νύχτα, γιατί ό 'Ιησούς είχε φύγει γιά την έρημο, όπου θα περνούσε άρχατές μέρες με προσευχή και με ήσυχία, ύστερ' άπ' την προσέγγισή του με την άμαρτωλή Σαμαρείτισσα...

ΕΡΜΑΝ ΦΟΝ ΛΙΠΩΡ

ΜΑΡΓΑΡΙΤΕΣ

(Του ΟΡΝΕΤΑ-Ι-Ν)

Ό γάμος μοιάζει με παράσημο, πού όσο δέν τό έχουν τό φθνούν και άμα τό πάρουν τό έπιδεικνύουν.

— Η άμάθεια είνε τριών ειδών. Η δέν έξερα ναεί τίποτε, ή δέν έξερα καλά, ή δέν έξερα, ή έξερα κάτι πού δέν πρέπει να τό έξερα

— Μισώ τό χρέμα τών πλουσίων και σεβόμα τό χρέμα τών φτωχών.

ΑΠ' ΟΣΑ ΔΙΑΒΑΖΟΥΜΕ

ΤΑ ΠΡΩΤΑΠΡΗΛΙΑΤΙΚΑ ΨΕΜΜΑΤΑ

Άπό πού έχουν την άρχή τους. Η μετάθεσις της Πρωτοχρονιζς άπό τόν Κάρολο τόν Μεγάλο. Οι «παλαισμηρεφολόγισται» τού... μεσαιώνος ! Τά «Απριλιάτικα ψάματα». Τι λένε οι σοφοί γιά την ένομασία αυτή. Ένα ανέκδοτο του Πλευτάρχου. Άντώνιος και Κλεοπάτρα, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Είνε πασίγνωστη ή συνήθεια πού έπαραιτεί παντού, να λένε ψέματα και να προσπαθούν να ξεγελάσουν ό ένας τόν άλλο κατά την ήμερα της Πρωτοαπριλιάς.

Τό έθιμο αυτό φαίνεται πός έχει την άρχή του από τόν Κάρολο τόν Μεγάλο της Γαλλίας, ό οποίος διά βασιλικού διατάγματος είχε μεταφέρει την Πρωτοχρονιά από τό μήνα Άπριλιο, πού γιορτάζαντε ως τότε, στον Ίανουάριο.

Κατόν αυτού, οι ύπηκοοί του έπαρναν να στέλνουν στους οικείους και φίλους των δώρα την πρώτη Άπριλιού, όπως έκαναν ως τότε, και τά έστίλναν την Πρωτοχρονιά του νέου ήμερολογίου.

Μερισκό θμως — οι παλαισμηρολόγοι τού καιρού εκείνου — να πούμε — έξακολούθησαν να στέλνουν την Πρωτοαπριλιά συγγρηθηρα γράμματα ή δώρα χάριν άσπιότητος στους φίλους των, κι' έτσι ή συνήθεια αυτή πήρε κοινικό χαρακτήρα.

Στή Γαλλία και σε μερικά άλλες χώρες της Εγγόπτης, τά πρωταπριλιάτικα ψέματα έχουν ιδιαίτερο όνομα : Λέγονται «Απριλιάτικα ψάματα».

Η όνομασία αυτή, κατά τοίς άστρονόμους, άρείεται στο γεγονός, ότι ό ήλιος κατά τόν μήνα Άπριλο άνατέλλει από τόν άστερισμό τών Ίχθύων.

Υπάρχει όμως και μία άλλη έξήγησις σχετικάς, κι' αυτή στηρίζεται στο έξής ανέκδοτο πού άναφέρει ό Πλουτάρχος :

Ό Ρωμαίος αυτοκράτορας Άντώνιος, τόν καιρό πού συνδέσαν άσθηματικά με την περιφημη Κλεοπάτρα, θέλησε, μεταξύ τών άλλων, να της δείξει και την ικανότητά του στην... ψαροκί.

Μία μέρα λοιπόν την προσκάλεσε σε μία άλευτική έκδρομή και εκεί άνεδείχθη άμολογομίνος πρώτης τάξεως ψαράς. Μόλις ό αυτοκράτορας βήθε τ' άγκίστρι του στο νερό, έπανε κι' από ένα μεγάλο ψάρι.

Η βασίλισσα της Αιγύπτου, βλέποντας την πρωτοφανή επιτυχία του άγαπημένου της, έμεινε κατάκληκτη και του έξέφρασε τό θαυμασμό της. Άλλά ύστερ' από δύο — τρεις παρώνους θαλασσινές έκδρομές, άντελήθη τό τέχνασμαί του.

Κατάλαβε δηλαδή, ότι ό Άντώνιος τοποθετούσε κάθε φορά κάτω από τά νερά έπιτηθείους δίτες, οι όποιοι κατούσαν στα χέρια τους από ένα καλύτερο μέ ψάμα και φρονέζαν να τά κερφάσουν σε' άγκίστρι του αυτοκράτορος, μόλις τό βήθε στη θάλασσα.

Ύστερ' άπ' αυτή την άνακάλυψη, ή Κλεοπάτρα σκέφτηκε να έκδικηθί τόν αυτοκράτορα. Πρός τούτο πήγε και βόηκε τοίς δίτες και άφού τοίς έξαγόρασε μ' ένα άδρότατο χρηματικό ποσό, τοίς έδωσε μερικά μυστικά όδηγία.

Σε λίγες ήμέρες, ό Άντώνιος ξαναβήκε στο ψάρεμα με την Κλεοπάτρα. Έβρισε στο νερό την πετονια του, βέβαιος γιά τό θρίαμβό του, αλλά μόλις την τράβηξε πάλη έξω, είδε με μεγάλη του κατίκληξή να είνε πασιένος σπ' άγκίστρι ένα ψάρι... τηγανητό !...

Άληθινά είστε ό ικανώτερος άπ' όλους τοίς ψαράδες του κόσμου, τού φωνάξε τότε γελόντας ή Κλεοπάτρα, άφού μάλιστα φραέετε γιά τηγανητά ψάμα, έτοιμα γιά φαγόμια...

— Αυτό είνε περίεργο !... Είνε τερατώδες !..., μουμήμυσε ό Άντώνιος, μη ξεροντας τί να υποθέση.

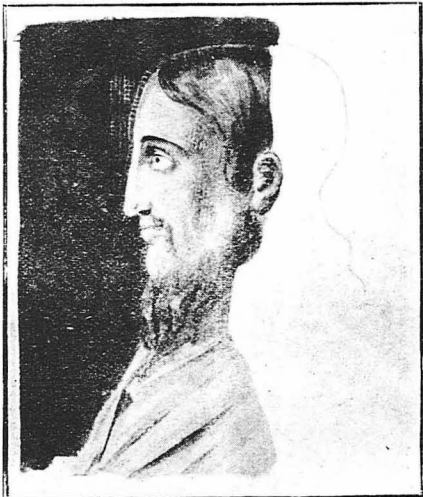
— Όχι δά, είπε ή Κλεοπάτρα, είνε πολύ φυσικό...

— Πώς ;

— Όθέλες να μάθης, Άντώνιε ; Περίμεινε να ρωτήσωμε μία στιγμή τοίς δίτες...

Ό Άντώνιος κατάλαβε πια πός είχε πιαστεί και σάπασε.

Αυτό είνε τό ανέκδοτο πού Πλουτάρχου. Κι' οι σχολιασται του άρχαίου συγγρηφός βεβαιώνουν ότι τό πρωταπριλιάτικο ψέμα άνεμίσθησε «Απριλιάτικο ψάμα» άπ' την ιστορία αυτή του Άντωνίου και της Κλεοπάρας. «Απριλιάτικο ψάμα» μ' άλλους λόγους θα πη μεγάλο-μεγάλο ψέμα...

Ό Θεάνθρωπος (Μωσαϊκόν από τας Κατακόμβας της Ρώμης, φυλασόμενον στο μουσείο του Βατικανού.)

